

Вандалізм

КУПИТИ

Прихований світ київських муралів відкриється лише для тих, хто не боїться проявити свою творчість.

Старшокласниця Софа знаходить відео про те, як викликати химеру, і з нудьги відтворює ритуал. Він спрацьовує: з пентаграми постає химера Лука, яка обіцяє виконати бажання дівчини в обмін на шоколадний батончик. Софа захоплюється малюванням, проте боїться називати себе художницею, тож просить у химери магичне приладдя для малювання. Ним виявляється балончик із фарбою для графіті — і гра починається. Крок за кроком Софа занурюється у потаємний магичний світ муралів, намагається зрозуміти тутешні правила й опиняється у Дикій гонитві — змаганні художників-початківців, яке виявляється набагато небезпечнішим, ніж здається.

Розділ 1. Гостя

— Окей, це абсолютно безглузда ідея, — Софа почухала брову й сіла в центрі кімнати малювати пентаграму. — Але все ж краще, ніж домашка з фізики.

Вона набрала повні груди повітря, стишуючи дихання. Відповідно до ритуалу, треба з першої спроби провести коло навколо себе й замкнути лінію в початковій точці. Коло може бути кривим — це прийнятно, але нізащо не можна відривати руку.

Софа міцніше стисла рожеву крейду. За ритуалом, потрібна або біла, або червона, але яка вже є.

— Почали.

Дівчина легко торкнулася крейдою темно-коричневих дощок, з яких відгорнула сірий пухнастий килимок. Недалеко, щоб можна було швидко прикрити, якщо зайде мати. Проте після зміни в лікарні вона така втомлена, хоч стіни розфарбовуй — нічого не помітить. Та все ж обережність точно не завадить.

З-під пальців з'явилася лінія. Вона шла несміливо, та, на диво, рівно. Софа стала на коліна, обкрутилася, затаїла дихання від напруження й замкнула лінію чітко в тій точці, з якої почала.

Цокнула язиком. Вийшло довол нормальне коло, тільки з одного боку трохи приплескане. Але то не страшно.

Заново ввімкнула потрібний уривок на телефоні.

Пів години тому з-поміж едитів з «Гравіті-Фолз» і мемів про малювання вигаданих персонажів її стрічка винесла відьомське відео. Це було щось незвичне.

Спершу дівчина довго не могла зрозуміти, що воно робить у її ідеально налаштованій стрічці. А потім таки згадала. Нещодавно Магдалена закидала прогнозами про сезон Тільця: щось про атмосферу сестринства та яскраві нові знайомства. Щоправда, сьогоднішнє відео відрізнялося від звичних захоплень подруги-відьмачки.

— Обряд на кращу енергетику в кімнаті, аякже, прошепотіла дівчина, — боже, що я взагалі роблю?

Її діймала... цікавість. Звичайна цікавість, помножена на нескінченну нудьгу й трохи бентегу. Софа не вірила у вищі сили й стародавні божества, а надто в те, що кожна дівчина обов'язково мусить мати рожевий кварц. Дана все одно подарувала їй цей камінь на день народження, добре, що хоч у вигляді милого кулона-серденька. Подруга любила такі штуки, проте нікого не переконувала в їхній дієвості.

До того ж Дана завжди вакцинувалася за графіком і вірила в теорію Дарвіна, тож Софа була за неї спокійна.

— І чого я її не покликала? — запитала сама себе дівчина й похитала головою.

Щоправда, Дана ніколи не проводила обрядів.

Її максимум — установити застосунок з натальною картою на телефон і внести туди інформацію про близьких.

Далі, за інструкцією, свічки. Чорні. Проте вдома таких не було, а спеціально йти до магазину аж ніяк не хотілося. Знайшла білі. І жовтенькі — із бджолиного воску.

— Якщо вже запалюю, то хоч удома приємно пахнутиме.

Софа клацнула запальничкою. Рекомендацію запалювати свічки довгими дев'ятисантиметровими сірниками вона проігнорувала. Де їх узагалі знайти тепер?

— Що там далі... Обов'язково потрібна жертва, інакше не спрацює. Щось треба обміняти на бажане.

Найкраще взяти їжу, — Софа із сумнівом подивилася на свої скромні надбання. Мати суворо забороняла їсти в кімнаті, але старший брат залюбки ігнорував право власності на їжу в холодильнику. Тож у кімнаті були сякі-такі збереження — два шоколадні батончики й пляшечка закваски з висівками.

— Окей, окей...

Дівчина відкрила пляшечку й вилила вміст у чашку. Подумала, потім розпакувала один батончик і примостила зверху на чашку — не на підлогу ж його класти. Усе це добро розмістила в центрі кола, сама вийшла за його межі.

— Свічки горять, коло є, я в ньому була... Написати слова-чари, розмістити навколо підношення на клаптиках паперу. Але навіщо стільки рухів? Чому не просто — череп, незайманка, відрізати собі мізинця?

Софа буркотіла, але слухняно перемальовувала закарлючки на папірці, який завбачливо видерла зі скетчбука. Доки складала, випадково порізала пальця гострим паперовим краєм. Ранка вийшла довгою та болючою.

— З-з-зараза... — дівчина розклала папірці, щоб завершити справу, але неминуче мазнула по одному з них кров'ю. — От з якого переляку?

Засунула пальця в рота й повернулася назад до телефона.

— 1 останнє, нарешті! Відчинити вікна в кімнаті, заплющити очі й уголос прочитати закляття. Ну хоч травень, — Софа виконала всі умови. — Ага, вимкнути все штучне світло... А телефон рахується?

Мені що, напам'ять це все вивчити? Ага, ще чого.

Дівчина зменшила яскравість на екрані до мінімуму й вимкнула лампу. Тепер кімнату освітлювали лише вогники свічок, які коливалися від раптового протягу.

— Окей, окей, окей...

Софа кілька разів мовчки повторила слова «ча-рів» — треба ж не збитися. Вона не надто розуміла, чому почала це робити. Може, відео гіпнотичне?

Проте не було ні людини, ні голосу. Просто якась стишена музика й текст із картинками.

Дівчина потрусила головою, проганяючи зайві

думки. Довге русяве волосся, акуратно забране

у два низькі хвости, перекинула за спину, щоб не загорілося від свічок. У карих очах іскрилася цікавість і нетерплячість. Софа не вірила в задум, та все ж кайфувала від процесу.

- Моя муко, ти ходиш по грані! — Здалося, чи в кімнаті й справді стало темніше? — Вчора була я королева королів, — вона змінила слова в заклятті й навіть не помітила. — А сьогодні попіл згорання...

Свічки враз згасли від протягу. — Осідає на жар кольорів.

Нічого не сталося. Чашка так і стояла в колі.

Папірці лежали. Свічки більше не горіли. Лише рівненькі ниточки диму підіймалися до стелі. Софа повільно обвела поглядом кімнату. Енергетика ніби не змінилася. Лише свічки все запахтили, і ще чути аромат шоколаду. Та це лише перша частина віршика. Може, наступна все змінить?

— Мертві барви. О рухи-митарі! — Софа не була певна, що правильно поставила наголос в останньому слові, але сподівалась, що підсвідомо вгадала.

КУПИТИ